

halo ^{mini}

Kapak Çizimi: Naciye Nur Abban

tema: geriye dönüş

Geçmiş sayılarımızdaki çeşitli temaları hatırlayarak, sizlere nostaljik bir yolculuk sunmak istedik. Her bir sayfada, geçmişin izlerini yeniden keşfedeceğiniz keyifli okumalar diliyoruz.

tasarım

Bu özel sayımızda, kapak tasarımımızı geçmiş sayılarımızın renkleri ve temalarının birleşiminden ilham alarak hazırladık. Keyifli okumalar dileriz!

takımımız

Editör:

Esila Vunay Yavaş

Redaktör:

Zeynep Arıtoprak

Sanat Yönetmeni:

Damla Kısa

Grafik Tasarım /**Saha Koordinatörü:**

Rana Aleyna Çalışkan

Sosyal Medya**Koordinatörü:**

Kübra Türkyılmaz

Yardımcı Editör /**Grafiker:**

Şeyda Yonca Ertaş

Yazılım Geliştirici:

Halil Aydın

Eser alımı:

haloidergisipau@gmail.com

İnstagram:

@haloidergisi

Web adresi:

haloidergisi.com

içindekiler

**İnsan Doğasının Siyasal Düşünce
Üzerindeki Etkisi: Derin Bir Analiz** 03

Ömer Kodal

**Yeniden Doğuşun Şiirsel Yolculuğu:
The Waking, Theodore Roethke** 14

Ayşe Subaşı

**Açlık Üzerine Bir İnceleme: Fleabag
Dizisi** 05

Şeyda Yonca Ertaş

**Yeniden Doğuşun Simgesi: Güneş
Tanrısı Ra** 15

Ayşe Naz İçöz

**Açlığın İzinde: Tarih Boyunca Kadınlara
Dayatılan Güzellik Standartları** 06

Marin Oktay

**Korku ve Kaosun Efsanevi Anlatısı:
Fenrir Miti** 17

Eda Nur Coşkun

**Zamansız Güzellik: İnsan Üzerindeki
İzlerin Kısa Hikayesi** 08

Ece Mısraklı

**Korku ve Gerilimin İç İç Geçiş:
Kuşlar, Daphne du Maurier** 19

Berivan Çerçinli

**Zamanın Yansımaları: Eriyen Saatler,
Salvador Dali** 10

Nisa Kitapcı

**Korkunun Yansımaları: Dabbe ve
İnsanlığımı Yitirirken** 21

Rabia Tam

**Tutkunun Kiskacında: Gurur ve Önyargı,
Jane Austen** 12

Zeynep Uzuner

**Köklerin Ezgisi: Oh Mother, Christina
Aguilera** 23

Nazlı Nur Kaymakçıoğlu

**Sevginin Sanatsal İfadesi: The Kiss,
Gustav Klimt** 25

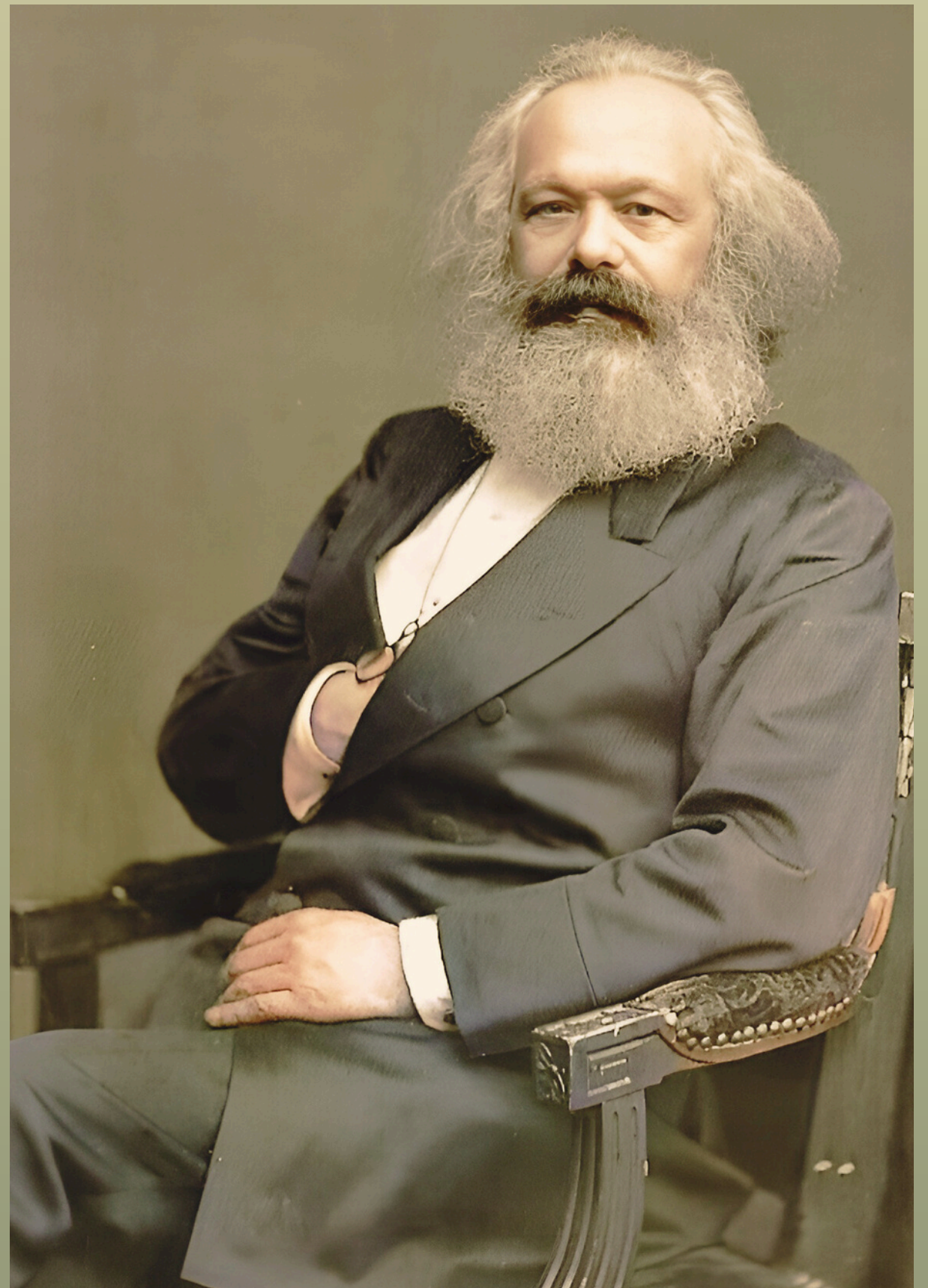
Beyzanur Işık

İnsan Doğasının Siyasal Düşünce Üzerindeki Etkisi: Derin Bir Analiz

Ömer Kodal

Yüzyıllar boyunca filozoflar insan doğasına en uygun siyasal akımı aramışlardır. Antik Yunan'dan bugüne Platon, John Locke, Eduard Bernstein, Karl Marx ve John Stuart Mill gibi önemli filozoflar, otoriter ve liberter fikirleri ele alarak insan doğasına en uygun felsefeyi aramaya devam etmişlerdir. Yıllarca evrilen düşünceler bazı ideolojilere farklı bakış açıları getirerek onları otoriter kısımdan alıp liberter kısma taşımıştır. İşte tam da bu noktada insan doğası devreye girmektedir. Bu evrimsel süreç insan doğasını ele alarak örneklendirilirken, anlamı ve uygulaması çok kez değişmiş olan sosyalizm akımı üzerinden anlatılabilir. Kapitalizmin ilk çıktığı yıllarda sistemin yanlış uygulanması ve suistimal edilmesi nedeniyle Charles Fourier tarafından ilk ütöpik sosyalizm fikri ortaya atılmıştır. Tabii ütöpik sosyalizm, Karl Marx'ın tabiridir diyebiliriz. Çünkü Marx, kendi öne sürdüğü fikre "bilimsel sosyalizm" demiştir. Marx'a göre bilimsel sosyalizm, evreler halinde gerçekleşir ve bu durumda kendisi diyalektik materyalizmi kullanmıştır. Bu düşüncenin temeli zıtlıklara dayanmaktadır, yani Marx'a göre sosyalizmin ilk evresi kapitalizmin insanları suistimal etmesidir. Daha sonra işçi devrimi gerçekleşmiş ve devletin merkezde olduğu, rekabetin ve özel mülkiyetin bulunmadığı komünist bir toplum oluşmuştur. Devletin merkezde bulunduğu bu tarz yönetimlere "otoriter yönetim" denir.

Otoriter devletlerin sorunu ise insanların özgürlüğüne engel olmalarıdır. Tarih boyunca tüm otoriter devletler diktatörlüklere yol açmış ve yıkılmıştır. En önemli detay ise bu tarz devletlerde insan doğasının temelinde bulunan ifade özgürlüğünün olmamasıdır.

Marx ve Lenin'den sonra sosyalizm, kapitalist sistemle birleştirilerek yeni bir anlam kazanmıştır. Bu hareketin öne çıkan öncüleri Eduard Bernstein ve John Stuart Mill olmuştur. Bu iki önemli siyaset bilimci; rekabet, özel mülkiyet, ve ifade özgürlüğünün insan doğasının eksilmez bir parçaları olduklarını öne sürmüşlerdir. Devletin sadece eğitim, sağlık, adalet ve güvenlikten sorumlu olduğunu belirtmişlerdir; bu ifadede devletin ekonomik olarak ticaretten elini çekmesi ve mümkün olduğu kadar özel sektörün işin içine dahil edilmesi demektir. Özel sektörlerin fazla büyümesi durumunda tekele dönüştüğü ve bunun sonucunda bu sistemin de içinde hatalar barındırdığı fark edilmiş ve düzeltilmiştir. Bunu engellemek için Mill, orta sınıftan oluşan insanlar için işçi kooperatifleri veya özel sektörlere uygulanan kademeli vergilendirme sistemi fikrini sunmuştur. Bu sosyal ekonomi modeli sayesinde "sosyal demokrasi" veya diğer adı ile "liberal sosyalizm" ortaya çıkmıştır. Bugün sömürgeci olmayan başarılı ülkelerde bu sistem uygulanmaktadır. Sistemin yıllar içinde geçirdiği işçi reformları sayesinde alt sınıf ortaya doğru yükselmiştir. Genel tabloya bakıldığında ise insan doğası evreler halinde yolunu bulmuş, fakat hiçbir sistem mükemmel olamamıştır. Bunun temel sebebi, insanın kendisinin mükemmel olamayışdır. Görüldüğü üzere sosyalizm insanı baskılayan otoriter bir anlayıştan, özgürlükçü, ekonomik dayanışmaya bağlı olan, insan doğasının gerektirdiği liberal sosyalizm akımına dönüşmüştür. Bu akım ise her gün ufak tefek değişiklikler geçirerek kendini geliştirmektedir.

Açlık Üzerine Bir İnceleme: Fleabag Dizisi

Şeyda Yonca Ertaş

“Bence nasıl sevmek gerektiğini hepimizden iyi biliyorsun, bu yüzden sevmeyi bu kadar acı verici buluyorsun”

Başrollerinde Phoebe Waller Bridge ve Andrew Scott'ın bulunduğu Fleabag, 2 sezon 12 bölümden oluşan bir mini dizidir. İlk başlarda tek sezon olan dizi, kitleler tarafından çok beğenilince dizinin aynı zamanda senaristi de olan Phoebe Waller Bridge, ikinci ve son sezonunu hayranlarının isteği üzerine yazmıştır. Fleabag, izleyicilere ilk bakışta hovarda, dünya umurunda olmayan bir karakter gibi gelse de; dizinin akışıyla birlikte aslında nasıl bir trajedinin içinde olduğu anlaşılır. Dizinin başında yalnızca cinsel arzularının peşinde koşan Fleabag'ın hikayesine tanıklık ettikçe tercihlerini sadece kendi içsel çatışmalarıyla başa çıkmak için yaptığı görülür. Aslında tek isteği sevilme olan Fleabag, sevgi açlığını cinsellik üzerinden kapatmaya çalışır.

Annesini ve en yakın arkadaşını peş peşe kaybetmiş olan kadının (Fleabag), duygusal boşluğuyla kendi kendine mücadele edemediği görülür. Geçmişe geri dönüp düşündüğünde, yakın arkadaşı Boo'ya annesi hakkında “Ona olan tüm bu sevgimle ne yapacağımı bilmiyorum. Tüm bu sevgimi nereye koyacağımı bilmiyorum” der. Arkadaşı tüm bu sevgiye sahip olmak için hazırdır fakat o da intihar ettikten sonra Fleabag dünyalara yetecek olan sevgisiyle baş başa kalır. Varoluşsal sancılarla bir başına kalan Fleabag, dizinin ikinci sezonunda imkansıza aşık olur. Bu kişi, herhangi bir partneri olması yasaklanmış olan Katolik bir rahipten başkası değildir. Aşık olduğu andan itibaren kendi de bu aşkın imkânsız olduğunu bilir; ama yine de insani dürtülerine engel olamaz ve tüm riskleri göze alıp kalbinin sesini dinleyerek aşkının peşinden gider. Fleabag'ın aksine inançlı, hatta inancına kalpten bağlı olan rahip de Fleabag'e kapılır. Fakat hikayenin sonunda kalp yaralarını sadece sevginin sarabileceği Fleabag, yine kendi ile baş başa kalır, çünkü rahibin Tanrı aşkı Fleabag aşkından daha büyüktür. Fleabag, rahibe ilan aşk ettikten sonra rahip yalnızca “Geçecek.” der. Arkasını dönüp son bir kez Fleabag'e baktıktan sonra “Ben de seni seviyorum.” diye de ekler, ama artık her şey için çok geçtir. Hikâyenin başında sevgi açlığıyla kendi özünü kaybeden Fleabag, hikâyenin sonunda da bu açlığını gideremez.

Açlığın İzinde: Tarih Boyunca Kadınlara Dayatılan Güzellik Standartları

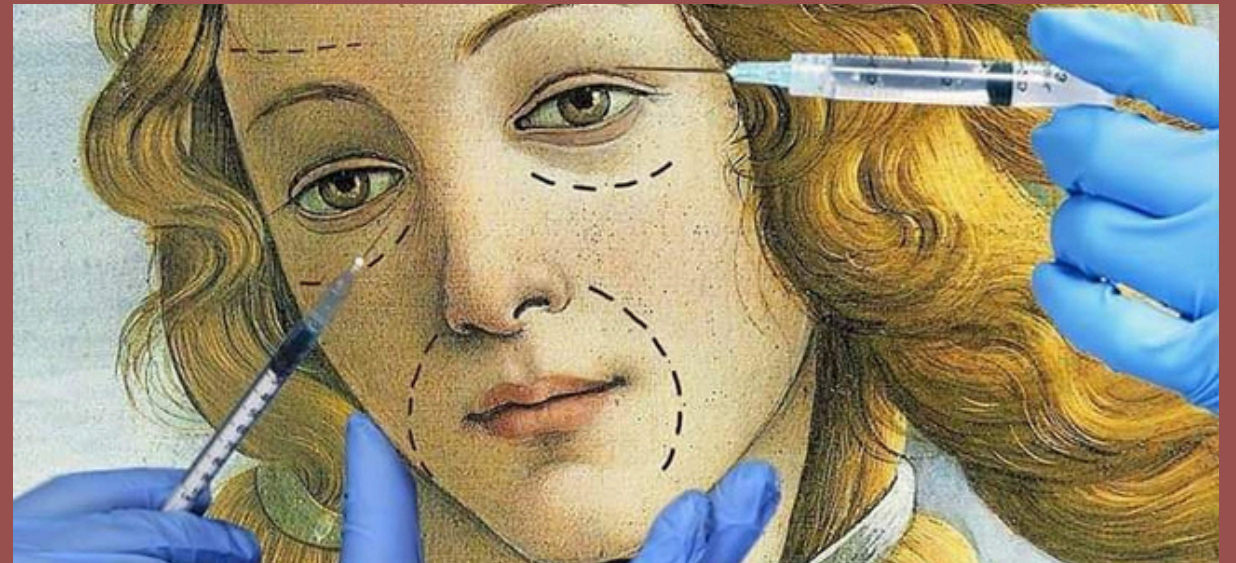
Marin Oktay

“İnsanlığın ilk suçu yemek yiyen bir kadındı ve o günden beri insanoğlu, tüm kadınları bunun için cezalandırmaya yemin etti.”

Dünyaya can getirme sadece “kadın” tarafından gerçekleştirilebildiği için ancak bir lanet olabileceğine karar verildi. Onun yerine öldürme gücü kutsal kabul edildi. Doğurganlık o kadar matah bir eylemse asıl erkeğin bu güce sahip olması gerekirdi. Kadının hayat döngüsü boyunca erkeğe boyun eğmesine ve atandığı ikinci cinsiyet rolünü kabullenmesine karar verildi. Tabii “güzel” değilse ikinci cinsiyet olarak görülüyordu, insan olarak bile.

Eğer başkalarının onayı değerli hissetmen için tek yolsa, hayatın boyunca onaylanmanın açlığını çekersin. Başarısı, senin kendini yetersiz ve çirkin hissetmene bağlı endüstrilerin hiç susmayan fısıltılarını kendi iraden sanmaya başlarsın. Tam da bu noktada ‘kadın’ın kabullenilme isteğiyle beslenen, güzellik algısına karşı savaşı başlar ve asla bitmez.

Belki kendin için makyaj yapıyorsun. Burnunu yaptırdın çünkü nefes almakta zorlanıyordun. Farklılık istediğin için çok zarar görmesine rağmen saçını sarıya boyadın, sonra daha sarıya. Ellerini daha zarif, dudaklarını daha kalın, kalçalarını daha büyük, belini daha ince istedin. Açık giyindin ama hafifmeşrep sayılmayacak kadar da örtülü. Vücudunla pek bir problemin yok, sadece kendini modeller kadar zayıfken daha çok beğeniyorsun. Kendini kimseye beğendirmeye çalışmıyorsun. Hepsi belki kendi isteğin, belki de değil.

Tarih Boyunca Kadınlara Dayatılan Güzellik Standartları

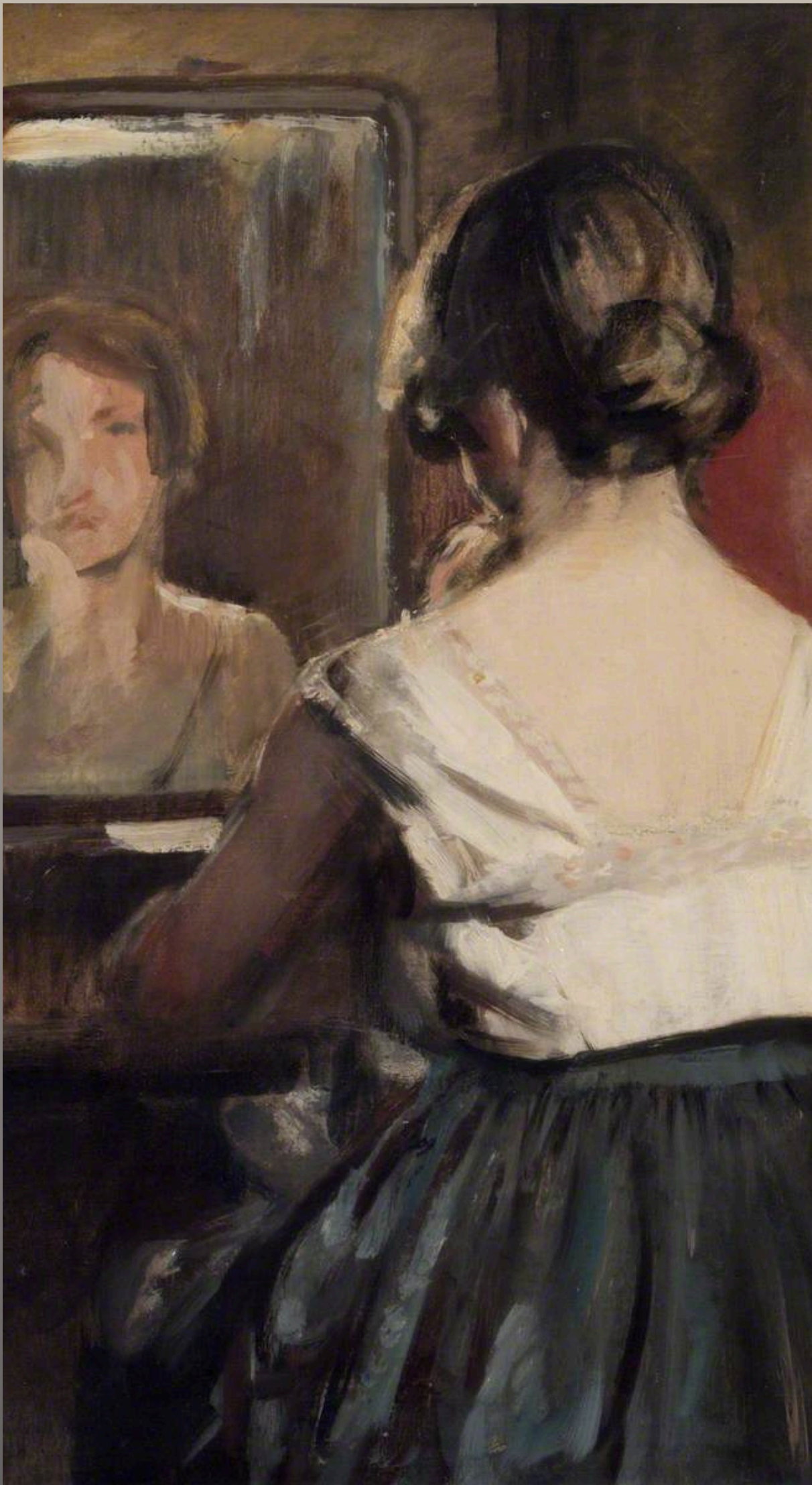
Belki ana sınıfındayken tüm çocukların o sarışın mavi gözlü kızın etrafında dolaştığını gördün. Simli elbisesinde bir prenses gibi gözüküyordu. Sınıfında bazı kızlara öğretmenlerinin ve erkeklerin daha farklı davrandığını fark ettin, bazı kızlara ise özellikle gösterdikleri saldırganlık ve saygısızlığı. Ortaokulda dalga geçildiği için kaşların ve bıyıklarını aldın, iki yıl sonra ise tüm vücudunu. Suratındaki o “kusur” ilk defa iyi niyetli arkadaşın dile getirdiğinde gözüne çarptı. Sosyal medya sana her gün düzeltmen gereken başka bir özelliğini gösterdi. Belki de kilolu sayılabilecek bir kızdın ve senin için ergenlik cehennemindeki alevler çok daha harlıydı.

O alevler önce tüm utancını, kıskançlığını, ilgi ve sevgi açlığını içine çekti; kavurdu, en sonunda ise yargı olarak kusmanı sağladı. Hangi eksiğin ya da fazlalığın yüzünden acı çekmişsen karşına çıkan her kadında onu aradın. O alevleri kusarak rahatlamak istedin. Tik tak. Tik tak. Tik tak. Artık döngünün aktif bir çarkısın ve karşında zor bir ayırım var. Beğenilmeye duyduğun açlığın mı kölesi olacaksın yoksa kusana kadar tığınmanı fısıldayan sesin mi? İkisinin de. Çomak sokanlar olmaya karar vermediğimiz sürece bu döngünün tek kaybedeni biziz.

Zamansız Güzellik: İnsan Üzerindeki İzlerin Kısa Hikayesi

Ece Mısraklı

Güzelliğimin yoldaşlığında attığım adımların avantajına rastladım senelerce, silinmeyeceğini ve mürekkep kalemle yazdığımı sanardım. Fakat dalgalar yavaş yavaş akıttı mürekkebin izlerini. Bembeyaz yatağıma tezat, bir zamanlar upuzun olan kara saçlarım günden güne döküldü, aralarına teker teker minik yıldızlar serpildi. Işıldayan tenim koca bir çınarın kökleri gibi büzüştü. Aynalar en büyük dostumken bana sırt çevirdiler. Samimi kahkahalar beynimdeki bir yankıdan ibaret artık. Göz kapaklarımda yılların yorgunluğu, hırçın dalgalarda durulmak bilmeyen boncuk gözlerim, ışıltısını kaybetmeye yüz tutmuş gibi ruhsuzca bana bakıyor. Herhangi bir doğrumun olmadığını kabul etmem ve herkesin kendi doğrusuna yandaş aradığını fark etmem bir ömür sürdü, fakat ömrüm beni bekleyememek kadar oyuncuydu ve tik tak sesleri sinirimi bozacak türden bir rahatsız ediciliğe sahipti. Sesleri görmezden gelmek iyi fikir değildi, fakat yapamadım; hatta mevsimler geçerken tik tak sesleri daha da belirgin bir hal aldı. Bana düşman değilken daha merhametliydi aynalar. Memnuniyetle kikirderdim güzelliğime, öpücükler atar el sallardım. Şimdiyse orman yağmurları yanaklarıma yuva yapmış. Küçük bir odaya hapsolmuşum, önüm arkam sağım solum acımasızca geçen zamanın bıraktıklarını yansıtıyor bana. Görüntüm aynaya bakmasam dahi gözlerimin önünde beliriyor. Kamburlaşmış sırtımı görmesem bile keskin sızılar varlığını hatırlatıyor bana. Odanın baş köşesinde zamanımın yaklaştığını bana hatırlatan ve asla susmayan tik tak sesleri...

İnsan Üzerindeki İzlerin Kısa Hikayesi

Zihnimin içi gibi aynalarla dolu olan odamda doğrulup etrafıma baktım. Aynadaki yansımam bana gülümsedi. Haksızlığımı yüzüme vurdu. Sonsuza dek cıvıdayamazdım, minik bir serçe gibi şakıyıp oradan oraya cirit atamazdım. Yapabilirim sanmıştım. Baktığım her yerde, gördüğüm her ışık hüzmesinde aynaların keskin yansıması gözlerimi acıtiyordu. Arkamı dönüp baktığımda orada daha da büyük bir ayna vardı, diğerlerine oranla daha renkli ve işlemeli bir aynaydı. Yavaşça yansımamın yanına bir yenisi eklendi. Kıvrak gülümsemesinden yansımayı hemen tanıdım. Son şarkısını söyleyip dokunuşunun sıcaklığını kaybetmeden önce onun ruhuna eştim. Parmağıyla beni işaret etti, saçlarımın arasında parmaklarını dolaştırıp ruhumdan bedenime doğru efsununu yaydı. Kulağıma tatlı sözler fısıldadı. Kaybolan nefesimi minik meraklı gözlerinde buldum. Şaşırmıştım ve gözlerime inanamıyordum. Tıpkı onu ilk gördüğüm halimle yanımda dikiliyordu. Kahkahalarımız kafamda yankılanıyordu.

Koca bir çınarın köküne benzeyen buruşmuş ellerim kaybolmuş, yorgun çökük göz altlarım gitmiş, boncuk gözlerim yeniden ışıltısını bulmuştu. Kara saçlarım yeniden belime kadar uzanıyordu. Gözüm odanın ucunda duran diğer aynaya takıldı. Dostlarım da oradaydı, bana gülümseyerek el sallıyorlardı, zaman donmuş ve onlar oraya hapsolmuş gibi anılarımız teker teker canlanıyordu. Kapıyı kapatıp odadan çıkana dek tüm aynalar gürültülü bir şekilde teker teker paramparça oldu. Gözyaşlarımla ıslanan yanaklarımı kuruladım ve aynalı odayı sonsuza dek terk ettim. Ruhuma eş olan adam sonsuzluğun anahtarını ellerimin arasına bırakmıştı. Ne olursa olsun, benden alınamayacak şeylerin varlığını bana yeniden hatırlatmıştı. Zaman aç ve acımasızdı. Hiçbir yerde ama her yerdeydi. Bir nefes kadar yakın, sonsuzluk kadar uzaktı. Önce verip sonra verdiklerini tek tek geri alacaktı. Tek bir şey hariç: Sevgim. Sevgim; nefesim kesilse de yalnızca bana ait olmaya devam edecekti.

Zamanın Yansımaları: Eriyen Saatler, Salvador Dali

Nisa Kitapçı

Kokuşmuş Zaman

“Eriyen Saatler” ya da diğer adıyla “Belleğin Azmi” ünlü ressam Salvador Dali’nin en çok bilinen tablolarından biridir. Bu tabloda, Salvador Dali’nin, 1931’de Sigmund Freud’un “Rüyaların Yorumu” kitabındaki görüşlerinden ilham aldığı görülmektedir. Aynı dönemde, 1930’larda, Albert Einstein’ın “Genel Görelilik ve İzafiyet Teorisi” adlı eseri, bilim dünyasını etkisi altına almıştı. Dali, Einstein’ın göreceli zaman kavramını kendi gerçeküstücü tarzı ve Freud’dan gelen etkilerle sentezlemiştir. Bu sentezi, tabloda dramatik bir şekilde yansıtarak, zamana ve bilinçaltının karmaşıklığına olan ilgisini göstermiştir.

1931 yılında Salvador Dali, Port Lligat Limanı manzarasının arka planında çalışıyordu ancak tamamlayamıyordu. Stan Lauryssens’in “Dali ve Ben” adlı kitabına göre, bir gece aniden uyanıp etrafına baktığında, sıcaktan eriyip kötü koku yayan bir kamamber peyniri ile duvarda asılı bir saat gördüğünü belirtiyor. Bu garip manzaradan aldığı ilhamla eriyen saatleri resmetmeye koyulmuştur. Ansızın gelen bu garip ilhamdan sonra, Dali’nin eserlerinde sanrı öğelerinin etkisi çizimlerinde daha sık görülmeye başlanmıştır.

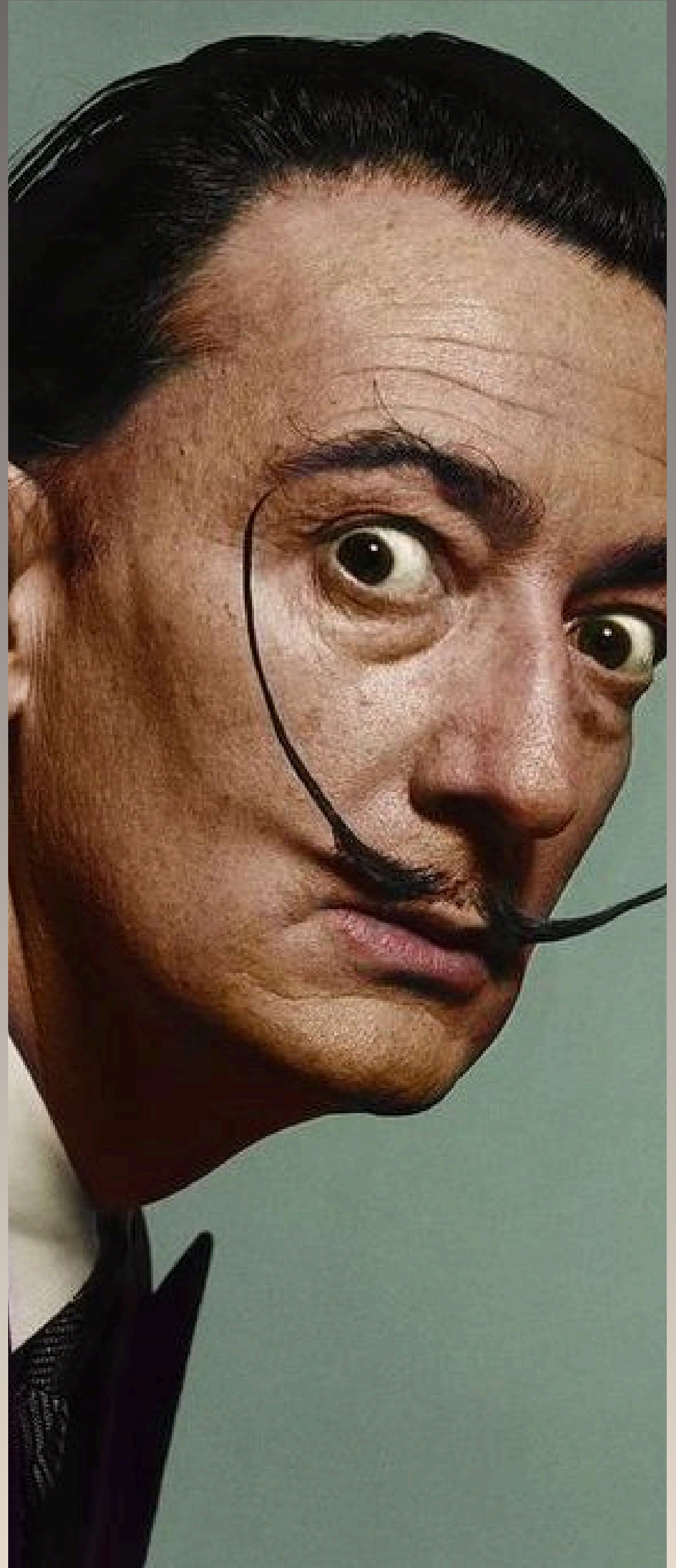
Dali, bu eserinde zamana direnmenin aslında ne kadar önemsiz olduğunu ifade etmiştir. Resmin farklı konumlarında bulunan saatler erimiş ve artık yıpranmıştır. Turuncu kapağın üstüne karıncalar üşüşmüştür. Birçok eserinde kullandığı karıncalar burada da çürümüşlüğü anlatır bize. Sol tarafta, masaya benzeyen objenin kenarından eriyerek salınan bir saat görürüz. Saatin üstündeki sinek, zamanın aslında ne kadar kontrol edilemez olduğunu ve biz ne kadar çabalasak da öylece yok olup gideceğini anımsatır bana hep. Kokuşmuş bir peynir gibi, sadece bir sineğin enfes yiyeceğidir artık. Aynı şekilde arka planda bulunan kıvılcık gün batımı da zamanın bitişini ve yok oluşunu hatırlatır.

Eriyen Saatler, Salvador Dali

Ortada bulunan kuş ise bazı teorilere göre Dali'yi simgeler. Bu teoriye göre yerde baygın yatan kuş Dali'nin ölümünü simgelemektedir. Kuşun kapalı gözleri, onun rüya içinde veya ölüm anında bulunduğu düşüncesini güçlendirirken, aynı zamanda sembolik bir anlam da taşır. Freud'un "Rüyaların Yorumu" kitabında belirttiği gibi, kuşun kapalı gözleri, ölümün bir işareti olan rüyada yolculuğa çıkmayı simgeler. Dolayısıyla, kuşun bilinçaltında veya rüyasında bir yolculuğa çıktığı ve sonunda ölümle karşılaştığı şeklinde yorumlanabilir.

Dali'nin uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken gördüğü halisünasyonlar sayesinde bu tablonun sanat dünyasında önemli bir yer alması bana çok ilginç gelir. Garip bir zihin karmaşasıyla zaman algısını yitirmiş, tuvaline boyadığı görselle zamanın değersizliğini vurgulamış ve bu eserle de zamansız olmuştur Dali. Görenleri ise belki de saatlerce düşünmeye itmiştir. Zamanın karmaşasını bu denli iyi vurgulayan Dali, ortaya çıkardığı bu şaheser ile inceleyenlerin zamanını da yönetmiştir.

Tutkunun Kiskacında: Gurur ve Önyargı, Jane Austen

Zeynep Uzun

Jane Austen, 1775'te İngiltere'de, Steventon'ın Hampshire kasabasında doğdu. Reading'teki Manastır Okulu'na gönderilen Austen, daha sonra eğitimini evde sürdürdü. Günün toplumsal ve siyasal olaylarından uzak, sıradan bir yaşam sürdü. Roman yazmaya 1789'da başlamıştır. Romanlarında işlediği yerler, karakterler ve konular, çevresindeki küçük toprak sahipleri ve taşralı din adamlarına özgü, köyden, komşulardan, taşra yaşamından oluşan bu dünyadan alınmaydı. Austen'in ilk romanı "Akıl ve Tutku" 1811'de yayımlandı. Arkasından edebiyat tarihinin en sevilen eserleri arasında yer alan pek çok romanı yayımlandı. Austen, 1817'de sağlığı iyice bozulduğu için son yapıtı Sanditon'u yarım bırakmak zorunda kaldı. 18 Temmuz 1817'de öldü ve Winchester Katedrali Mezarlığına gömüldü.

Erkeklerin her konuda egemen olduğu ataerkil bir toplumda varlığını sürdürmeye çalışan Austen, ilk kitabını "By a Lady" olarak anonim bir şekilde yayımlamıştır. Kitaplarında değersiz görülen kadınların iç dünyalarını incelemiş, hayattaki rollerini, aşkı ve evliliği kitaplarından okuyucularına aktarmıştır. Kitapları aslında bir feminist başkaldırı olarak da görülebilir. Ayrıca döneminin şartlarını okuyucuya net bir şekilde aktarır. Edebiyat açısından da eserlerinde, on sekizinci yüzyılın ikinci yarısının romanlarını eleştirir ve eserleri on dokuzuncu yüzyıl gerçekçiliğine geçişin bir parçasıdır.

Austen'ın hayat hikayesi, arzuları, istekleri, aşık oluşu, umutsuzluğa kapılış bir kadın olarak hayatının anlamını bulma arayışı eserlerine yoğun bir şekilde yansımıştır. Klasik bir aşk romanı olarak görülse de dönemin zihniyetini, zenginlerin yaşayış tarzını, toplumsal farklılıkları, aile içi ilişkileri ve toplumsal rolleri incelemek için de iyi bir kaynak ortaya çıkarmıştır.

Yazarın bu adaletten yoksun eşitsizliğin yoğun bir şekilde hissedildiği dönemle günümüzdeki cinsiyet eşitsizliğine benzemektedir. Fakat dönemin eril zihniyetinin sunduğu yollardan çok da farklı olmayan evlilik dışında bir çözüm üretmez bu da kısır bir döngüye sebebiyet verir.

Tutku; mantığı yok sayan güçlü bir istek olarak baktığımızda Elizabeth Bennet ve Mr. Darcy'nin arasındaki ilişkiye sadece aşk demek sığ olur. Elizabeth ve Darcy'nin kitabın başından sonuna kadar zıt fikirli olmaları, aşk, evlilik ve sosyal konular hakkında tartışmaları okuyucuda heyecan ve merak duygusu uyandırır. İkisinin de son derece dik başlı olmaları birbirlerini daha da çeker ve okuyucuya bu duygular son raddede hissettirilir. Darcy'nin sosyal statüye çokca önem vermesine rağmen aşk için hiçe sayması, Elizabeth'in önyargılarına rağmen Darcy ile evlenmesi de tutkulu bir aşkın her şeyin üstesinden gelebileceğini görüyoruz. Diğer bir tutkulu aşk hikayesi ise Jane Bennet ve Mr. Bingley arasında. Birbirlerinden kopamamaları, her şeye rağmen aşklarının tutkuyla devam etmesi ve sonunda evlenmeleri, naiflikle okuyuca hissettirilir. Aslında kitabı gurur ve önyargılardan arınmış tutkulu bir aşk hikayesi olarak özetleyebiliriz.

***“Boş yere çabaladım.
Yararı olmuyor. Duygularıma gem
vuramıyorum. Size nasıl delicesine
hayranlık duyduğumu ve aşık
olduğumu bilmeniz gerek.”***

Yeniden Doğuşun Şiirsel Yolculuğu: The Waking, Theodore Roethke

Ayşe Subaşı

THE WAKING

I wake to sleep, and take my waking slow.
I feel my fate in what I cannot fear.
I learn by going where I have to go.

We think by feeling. What is there to know?
I hear my being dance from ear to ear.
I wake to sleep, and take my waking slow.

Of those so close beside me, which are you?
God bless the Ground! I shall walk softly there,
And learn by going where I have to go.

Light takes the Tree; but who can tell us how?
The lowly worm climbs up a winding stair;
I wake to sleep, and take my waking slow.

Great Nature has another thing to do
To you and me; so take the lively air,
And, lovely, learn by going where to go.

This shaking keeps me steady. I should know.
What falls away is always. And is near.
I wake to sleep, and take my waking slow.
I learn by going where I have to go.

UYANIŞ

Uyumak için uyanıyor, ağırdan alıyorum uyanışımı.
Hissediyorum kaderimi korkamayacağım şeyde.
Öğreniyorum gitmem gereken yere giderek.

Hissederek düşünürüz. Bilecek ne var ki?
Kulaktan kulağa işitiyorum varlığımın dans ettiğini.
Uyumak için uyanıyor, ağırdan alıyorum uyanışımı.

Onca yakınımda olanlardan hangisisin sen?
Kutsasın yeri Tanrı! Hafifçe yürüyeceğim orada,
Ve öğreneceğim gitmem gereken yere giderek.

Işığı alır Ağaç; ama nasılnı kim söyleyebilir?
Döner merdiveni tırmanır küçücük kurt;
Uyumak için uyanıyor, ağırdan alıyorum uyanışımı.

Büyük Doğanın yapacağı başka bir şeyi var
Sana ve bana; o yüzden al içine diri havayı,
Ve, öğren güzelce gitmen gereken yere giderek.

Sağlam tutuyor beni bu titreme. Bilmem gerek.
Dağılıp giden her daimdi. Ve yakındır.
Uyumak için uyanıyor, ağırdan alıyorum uyanışımı.
Öğreniyorum gitmem gereken yere giderek.

Yeniden Doğuşun Simgesi: Güneş Tanrısı Ra

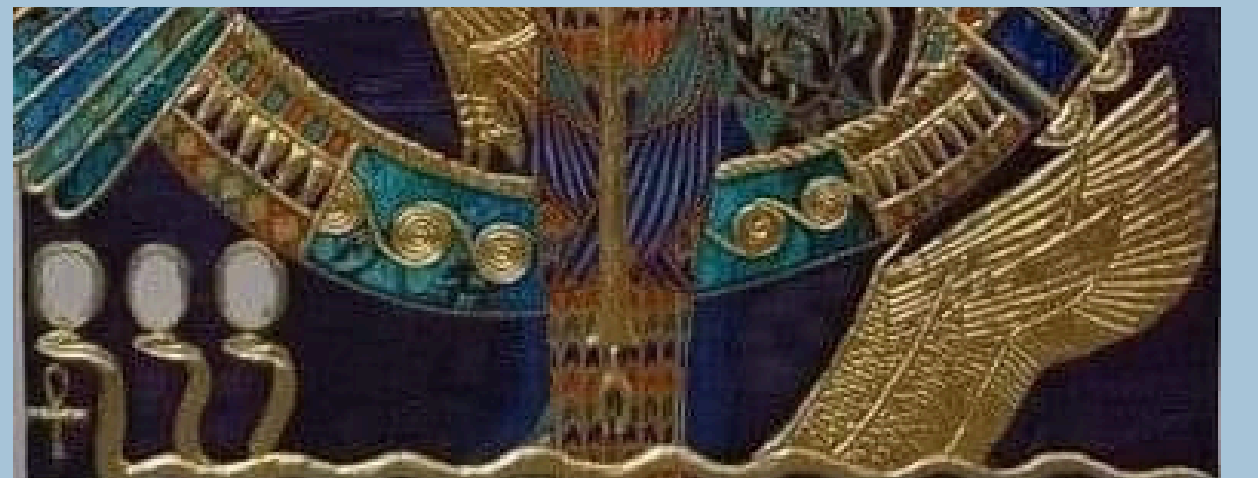
Ayşe Naz İçöz

Yeniden doğuş, ölümün ya da sona ermiş bir dönemin ardından yeni bir başlangıca, tazelenmeye ve dirilişe işaret eder. Bu kavramı yalnızca bedenin yeniden dirilişinde değil, Rönesans'la birlikte klasik Yunan ve Roma kültürlerinin canlanmasıyla ya da Persephone'nin kış boyunca yeraltı dünyasında kalıp ardından ilkbaharda yeryüzüne dönmesiyle de görebiliriz. Farklı dinlerde ölümden sonra bir yaşam olduğuna, ölümün aslında bir son değil, yeni bir başlangıç olduğuna dair var olan inanç, yeniden doğuş temasının kalbinde yer alır. Güneşin her sabah yeni günü doğurmasında olduğu gibi, yeniden doğuş, bize karanlığın ardından her zaman bir umut ışığı olduğunu hatırlatır.

Güneşin verdiği umudu Antik Mısır medeniyeti de görmüş olacak ki, ışınlarının çok etkili olduğu güneşi hayatlarının merkezine koymuşlar. Yaptıkları piramitlerin, konumlarını ve yönlerini, taptıkları güneşe göre belirlemişler. Güneşin bu merkezi rolü, Güneş Tanrısı Ra'nın kültürel ve dini önemi bağlamında anlaşılabilir.

Güneş tanrısı Ra, gündüzleri güneş olarak doğar, gökyüzünde hareket eder ve ardından batar, geceleri ise yeraltı dünyasında ölümlerin rehberi olarak güneş kayığıyla yolculuk ederdi. Ra'nın sabah güneşi doğuran kayığı "Atet", akşam güneşini batıran kayığı ise "Sektet" olarak bilinirdi. Ra, ölümlerin tanrısı Osiris'in diyarına yargılanmak üzere yolculuk eden ruhlara eşlik ederdi. Bu yolculuk, On iki adımdan (ya da saatten) oluşurdu ve her adımda farklı zorluklarla karşılaşılırdı. Yolculuğun sonunda, Ra doğu dağlarından güneş kayığı ile yeniden doğarak her gün bu döngüyü tekrarlardı. Karanlıkta karşılaştığı düşmanlarına karşı Ra'nın kayığını, yılan-tanrı Mehen sararak onu ve kayığı korur, ona eşlik ederdi.

Güneş Tanrısı Ra

Ölülerin yargılanacağı Osiris'in mahkemesi, Ra'nın önemini daha da pekiştirir. Ölüler, Osiris'in huzurunda yargılanır ve iyi ruhlar cennet benzeri diyarda ödüllendirilirken, kötü ruhlar Thoth'un adaletine teslim edilirdi. Ra'nın güneş olarak yeniden doğuşu ve her gün karanlığı aşarak yeniden doğması da ölülerin ruhlarını koruyup onları yeniden doğuşa hazırlayan güçlü bir semboldü.

Mezarlar ve cenaze ritüelleri, Ra'nın ışığına göre şekillenmişti. Mezarlarda dansçılar, ağıtçılar ve göstericilerle düzenlenen yas törenleri, ölüm sonrası yaşama olan inancı yansıttı. Ra'nın kültürel ve dini önemi; mezar yazıtları, resimler ve ritüellerde açıkça görülürdü. Ölülerin koruyucu semboller ve büyülerle donatılmış mezarları, ruhlarının yeniden doğarak ahirette Ra ve Osiris'in rehberliğinde yeni bir yaşamda buluşmasına yardımcı olurdu.

Mısır mitolojisinde yeniden doğuş teması, ahiret inancı, Ra ve Osiris'in bağlamında belirgin bir şekilde görülür. Ra sadece güneş tanrısı olarak değil, yeniden doğuşun sembolü olarak da varlığını sürdürür. Gündüzleri güneş olarak doğup batması, geceleri ise ölülerin rehberi olarak dolaşması yaşam ve ölüm arasındaki döngüsel ilişkiyi temsil eder. Son olarak, Ra'nın kültürel ve dini rolünün Antik Mısır medeniyetinin günlük hayatında önemli bir yer edindiğini söyleyebiliriz.

Korku ve Kaosun Efsanevi Anlatısı: Fenrir Miti

Eda Nur Coşkun

“Fenrir”, İskandinav mitolojisinin çok korkulan devasa kurt tanrısıdır. İsmi, “yırtıcı” veya “tehlikeli” anlamlarına gelir. Vahşi, yırtıcı ve korkutucu bir varlık olarak tasvir edilir.

Doğumu ve büyümesi ile ilgili hikaye de oldukça ilginçtir. Annesi dev Angrboða, babası ise fesatlık tanrısı Loki'dir. Fenrir'in iki tane de kardeşi vardır. Bunlar Jörmungandr (Dünya Yılanı) ve Hel (Ölüler Diyarı'nın Hükümdarı) 'dir. Fenrir doğduktan sonra inanılmaz derecede hızlı büyür. Tanrılar korkar ve onu kontrol altına almak için çok uğraşırlar. İlk başta normal zincirlerle Fenrir'i bağlarlar ama Fenrir zincirlerden kolayca kurtulur. Tanrılar, usta bir demirci olan dev cüce Dvalin'den yardım isterler. Dvalin, tanrılar için Gleipnir adında devasa bir zincir yapar. Bu zincir, normal malzemelerden oluşmaz. Kuş tüyleri, kadınların saçları, dağların kökleri, bal arılarının nefesleri ve kedi adımlarından oluşur ve yapılmış en güçlü zincirdir. Tanrılar, Fenrir'i bu zincire bağlamak için plan yaparlar. Tanrılar Fenrir'e gider ve Gleipnir'in gücünü test etmesini isterler.

Fenrir'e zincirin güçsüz olduğunu, zinciri kırarsa gücünü kanıtlayacağını söylerler. Fenrir ilk başta tanrılara şüpheli yaklaşırsa da, kibrine ve gücüne güvenerek tanrıların ısrarlı davranışlarına ve özenle seçilmiş kelimelerine kanarak denemeye karar verir. Ancak, Fenrir'in zincirlenmesi, kıyamet gününde gerçekleşecek olan olayların da başlangıcıdır ve tanrıların sonraki kaderlerinin belirlenmesine yol açar. Tanrılar, Fenrir'in kurnazlığını bildikleri için zincirlenme sürecinde önlem almak isterler. Fenrir'in dişleri arasına ellerini koyarak güvenceye alırlar. Fenrir zincirlenirken kandırıldığını farkederek ve öfkeyle tanrılara saldırarak kurtulmaya çalışır. Tam o sırada, savaş tanrısı olan Tyr, elini Fenrir'in ağzına sokar ve Fenrir düzgün bir şekilde zincirlenebilsin diye elini feda eder. Bu olay, Fenrir'in zincirlenebilmesini sağlar, ve tanrılar kıyamet gününe hazırlanmaya başlamış olur. Ayrıca Tyr'in bu fedakarlığı, tanrıların dünyayı koruma ve düzeni sağlama çabalarının bir örneğidir.

Fenrir Miti

Fenrir'in Ragnarök'de çok önemli bir rolü vardır. Ragnarök geldiğinde, zincirini kırar ve Ragnarök'ü başlatır. Fenrir, önce güneşi yutar, ardından tanrıların tanrısı olan Odin'i öldürür ki bu, eski dünyanın sonunu ve yeni bir dünyanın başlangıcını simgeler. Babasının ölümünün intikamını almak isteyen Vidar, Fenrir ile savaşır ve Fenrir'i yener. Bu galibiyet ise yeni dünyanın kuruluşunu simgeler. Bu olaylardan sonra, bütün tanrılar ve devler savaşmaya başlar, ve Fenrir'in başlattığı korkunç kıyamet işte böyle şekillenir.

Kısacası Fenrir, İskandinav mitolojisinde güçlü, korkutucu ve karanlık bir karakterdir. Ve onun hikayeleri insanların doğanın güçlerine karşı olan mücadelelerini ve kaderin kaçınılmazlığını kabul etmeleri gerektiğini gösterir.

Korku ve Gerilimin İç İçe Geçişi: Kuşlar, Daphne du Maurier

Berivan Çerçinli

Daphne du Maurier'in yazdığı “Kuşlar” oldukça heyecanlı, korku ve gerilim dolu bir öyküdür. Bu kısa öykü daha sonra Alfred Hitchcock tarafından filme uyarlanmıştır. Altı öyküden oluşan kitabın açılış öyküsü olan “Kuşlar”, küçük bir sahil kasabasına yapılan bir dizi açıklanamayan şiddetli kuş saldırıları etrafında döner. Hikaye ilerledikçe kahramanımız kendini hayatta kalma mücadelesi verirken bulur. Karmaşanın gücü, sizi koltuğunuzun ucunda tutan ve bir sonraki adımda ne olacağını merak ettiren sürükleyici bir anlatı sergiler. Bitmek bilmeyen dehşet ve belirsizlik; karakterlerin ruhsal sağlığına zarar vererek paranoya, umutsuzluk ve varoluşsal korkuya yol açar. Korku ve gerilimin ustaca harmanlandığı kitapta Daphne du Maurier'in canlı betimlemeleri baştan sona bir tedirginlik ve gerilim duygusu yaratır.

Çizim: Naciye Nur Abban

“Önceden emin olmak sonra hayıflanmaktan iyidir.”

Daphne du Maurier, büyüleyici hikaye anlatımı ve genellikle gotik unsurlarla bezenmiş gerilim dolu anlatılarının ustalığıyla tanınan bir İngiliz yazardır. Kuşlar, gotik kurgunun ustası olarak mirasını sağlamlaştırdığı eserlerden biridir. Daphne du Maurier'in en bilinen eserleri arasında, arka planda geçen unutulmaz bir aşk ve saplantı hikayesi olan “Rebecca” da yer alır. Rebecca, ayrıca Amerika Birleşik Devletleri'nde Ulusal Kitap Ödülü kazanmıştır. Atmosferik ortamlar ve karmaşık karakterler yaratma becerisini ortaya koyan diğer önemli eserleri arasında “Jamaika Hanı” ve “Kuzenim Rachel” da sayılabilir.

Daphne du Maurier, atmosferik ve betimleyici doğasıyla okuyucuları kendini çeken benzersiz bir yazım tarzına ve hikayelerini gerçekten ilgi çekici kılan bir gerilim duygusu yaratma becerisine sahiptir. Pikaresk anlatılarla genellikle karmaşık karakterler içerir ve kimlik, aşk ve insan ruhu temaslarını araştırır. İster akıldan çıkmayan hikayeleri ister tarihi kurguları olsun, du Maurier'in yazıları okuyucuda her zaman bir etki bırakır.

Daphne du Maurier'in "Kuşlar" öyküsünden devam edecek olursak, öykünün korku tarihinde alternatif bir yerde durmasının iki nedeninden bahsedebiliriz: İlk neden, korkunun kaynağı ile ilgilidir. Korku tarihine baktığımızda canavarın, yani korkulacak şeyin hemen her zaman medeniyetin dışından geldiğini görürüz. "Drakula" Romanya, "Mumya" Mısır, "KingKong" yerlilerin bulunduğu hayali ada olan Skull Island, "Zombi" de Haiti ile ilişkilendirir, özdeşleştirilir. Beyaz ırk, korkunun dışında tutularak kahramanlaştırılır. "Kuşlar" ise bu geleneğin dışında kalan bir anlatıdır. Hitchcock yine "Karanlık Kitaplık" serisinden bir başka kitap olan Sapık'tan uyarladığı 'Pscho' da (1960) temiz yüzlü beyaz adamı da, 'Kuşlar'da da masum görünümlü kuşları dehşetin kaynağı haline getirmiş, korku tarihinde özel bir yerde durmasının ikinci nedenini de finaliyle bağlamıştır. Sonunda canavar(lar) ölmez ve herhangi bir çözüm önerilmez. Mutlak kaosla biten karamsar sonlar, korku anlatılar için çok ender rastlanan bir durumdur.

ABD'li sanat filozofu Noel Carrol'in tartışmalı ama zihin açıcı korku tanımına göre korku, bizi gerçek dünyayla ilgili algıda revizyona gitmek zorunda bırakmalıdır. Noel Carroll'a göre gazete ve televizyon haberlerinde rastlanacak konulara sahip filmler, gerçek anlamda korku türüne dahil değildir. Seri katillere, psikopat işkencecilere, ergenleri kıyımdan geçirenlere yer veren birçok korku alıntısı onun kişisel tanımına uymaz. Ancak "Kuşlar" tam olarak Carrol'in tarifine denk düşen bir öyküdür. Çünkü bildiğimiz dünyada kuşlar insanlara saldırmaz. Temel kuralların değişmesine doğa üstü korkuda sıkça rastlanır. Zaten özünde korku anlatıların yaptığı şey, dünyayla kurduğumuz mantık ilişkisini parçalamak, güvenimizi kırmaktır.

"Vuran gagaların, içeriyi gören gözlerin gerisinde bu küçücük beyinlerde kim bilir kaç milyon yıllık anı birikmişti. Bu birikim şimdi onları makinasının usta şaşmazlığıyla insanoğlunu yok etme içgüdüsüyle harekete geçirmişti..."

-Kuşlar

Dipnot: Gerilim ve korku dolu hikayelerden hoşlanıyorsanız "Kuşlar" ı okumaktan veya izlemekten keyif alabilirsiniz!

Korkunun Yansımaları: Dabbe ve İnsanlığımı Yitirirken

Rabia Tam

Türk kültüründe korku denildiğinde aklımıza cinli, muskalı filmler gelir. Bu Türk ünlü korku filmlerinin senaristi Hasan Karacadağ sektörün en gözdelelerinden biridir. Eline su, un ve şeker verildiğinde helva yapmasını herkes bilir, önemli olan ham maddeyi bulmaktır. Peki Karacadağ filmlerini ortaya çıkarmadan önce fikirlerini nasıl oluşturdu? İşte bu soru bizi Japon kültürüne ve Japon korku anlayışına götürüyor. Eski asırlardan beri, bilinmezlik insanoğlunu korkutan yegane şeydir. Çünkü bilinmezlik o şeye karşı nasıl savaşacağınızı da bilmemek demektir. Sadece kendi hayatı için değil, tüm dünya ve içinde yaşayan canlılar da dahil üstünlük sağlamak isteyen ademoğlu için bilmemekten kötü bir şey olduğunu düşünmek pek doğru olmasa gerek. Japon edebiyatının en önemli yazarlarından bir tanesi olan Osamu Dazai, korku temasını yaşamaktan korkmak ve ne yapacağını bilememek ile harmanlayıp İnsanlığımı Yitirken'i yazarak bize çok farklı bir bakış açısı sunmuştur.

Bir çeşit otobiyografi olan bu kitap; hali vakti yerinde olan yakışıklı bir gencin hayattan korkmasını, korkunun bilmemekten geçtiğini anlaması, bilmediğini bilmesini, bilmediğinden korkmasını, korkmaktan korkmasını ve nihayetinde ölmenin korkmaktan daha iyi olduğuna karar vermesini ele alan bir şaheserdir. Küçüklüğünden itibaren dünyaya gelmiş olmanın korkusu ile başa çıkmaya zorlanan karakterin çözümü, kendinden daha büyük insanların onu yönlendirmesine izin vererek yaşamak olduğuna inanması olmuştur. Böylece hayat denilen bu karanlık tünelde öndekileri takip etmek daha güvenlidir. Yıllar böylece akıp gider, elbette önde meşale tutan kişiler zaman içerisinde değişir ama hep bir ışık kalacaktır.

Karanlık biraz bile olsa aydınlıktır. Yirmili yaşlarının ortalarına doğru, karakter artık yalnızdır. Yaşam denilen bu tünelde bir başınadır. Şimdi bu karanlığa kendi başına katlanmalıdır. Yaşamı kendi deneyimleme korkusu, o kadar ağır ve rahatsız edici bir fikir haline gelmiştir ki yazarımız kendi ve kendi ile özdeşleştirdiği karakterin tek çözümünün ölüm olduğuna inanır. Çünkü hayatın değeri bile korkunun tohumundan daha az işler yüreğine. Usta yazar Dazai bu kitapta korkuyu hayatta olmak,yani tünelin içini deneyimlemek olarak ele almıştır. Hasan Karacadağ ise o karanlık yolda önümüze çıkacak ve bize “jumpscare” yaşatacak farklı fantastik yaratıklarla ele almayı tercih etmiştir. Japonya’da eğitim almış olan ve bu kültüre aşina olan Karacadağ’ın, Osamu Dazai’den etkilenip etkilenmediği şüpheli. Ancak bilinmezlik korkusunun insanların ortak korkusu olduğunu; iki farklı kültürün meyvesi olan, İnsanlığımı Yitirirken’i okurken ağlamak istediğimizde veya Dabbe izlerken içimizde bir yerde battaniyeye sarılmak isteyen ikinci benliğimizin olduğunu hissettiğimizde açık bir şekilde anlayabiliriz. Her ikisinin de aynı temel korku duygusundan gelmesi fakat tepkisel olarak birinde üzüntüden diğerinde ise korkudan ağlamamız, sanatın ele aldığı kavramı işleme gücünü gösterir nitelikte.

Köklerin Ezgisi: Oh Mother, Christina Aguilera

Nazlı Nur Kaymakçioğlu

Oh mother, we're stronger

From all of the tears you have shed

Ah anne, döktüğün tüm gözyaşlarından daha güçlüyüz biz

Oh mother, don't look back

Cause he'll never hurt us again

Ah anne, ardına bakma çünkü o bizi asla tekrar incitemez

So mother, I thank you

For all you've done and still do

Bu yüzden anne, teşekkür ederim yaptıkların ve hala yapıyor oldukların için

All of your life you have spent

Burying hurt and regret

Tüm hayatını pişmanlığı ve incinmeni gömerek geçirdin

But mama, he'll never touch us again

Ama anne, o bize tekrar dokunamaz

For every time he tried to break you down

Just remember who's still around

Seni ne zaman yıkmaya çalışsa
Kimin hala etrafında olduğunu hatırla

It's over, and we're stronger

And we'll never have to go back again

Bitti, ve daha güçlüyüz
Tekrar geçmişe gitmemize gerek yok.

Başarılı şarkıcı ve söz yazarı olan Christina Aguilera bu şarkısında bize annesi ile ilişkisini anlatıyor.

Buradaki anne figürü, yıllarca şiddet görmüş ve acısını içinde yaşamış biridir. Kızı Christina, bu durumlara şahit olmuş ve geçmişine ithafen bu şarkıyı dinleyicisi ile paylaşmıştır. Bu şarkıda görüyoruz ki kökler, her zaman hayatımızın bir yerinde, bizim ya da ailemizin geçmişidir. Şarkının sözlerinden anlaşıldığı üzere, Christina annesinin acısını paylaşıyor ve kendi geçmişini reddediyor. Köklerinden arınmaya çalışıyor. Bu ne kadar mümkündür bilemeyiz, ama bazı insanlar köklerine bağlı kalarak yaşayıp giderken, bazıları ise onlardan arınıp kendi hayatlarını kurmaya devam ediyor.

*I
love
you,
mom*

Sevginin Sanatsal İfadesi: The Kiss, Gustav Klimt

Beyzanur Işık

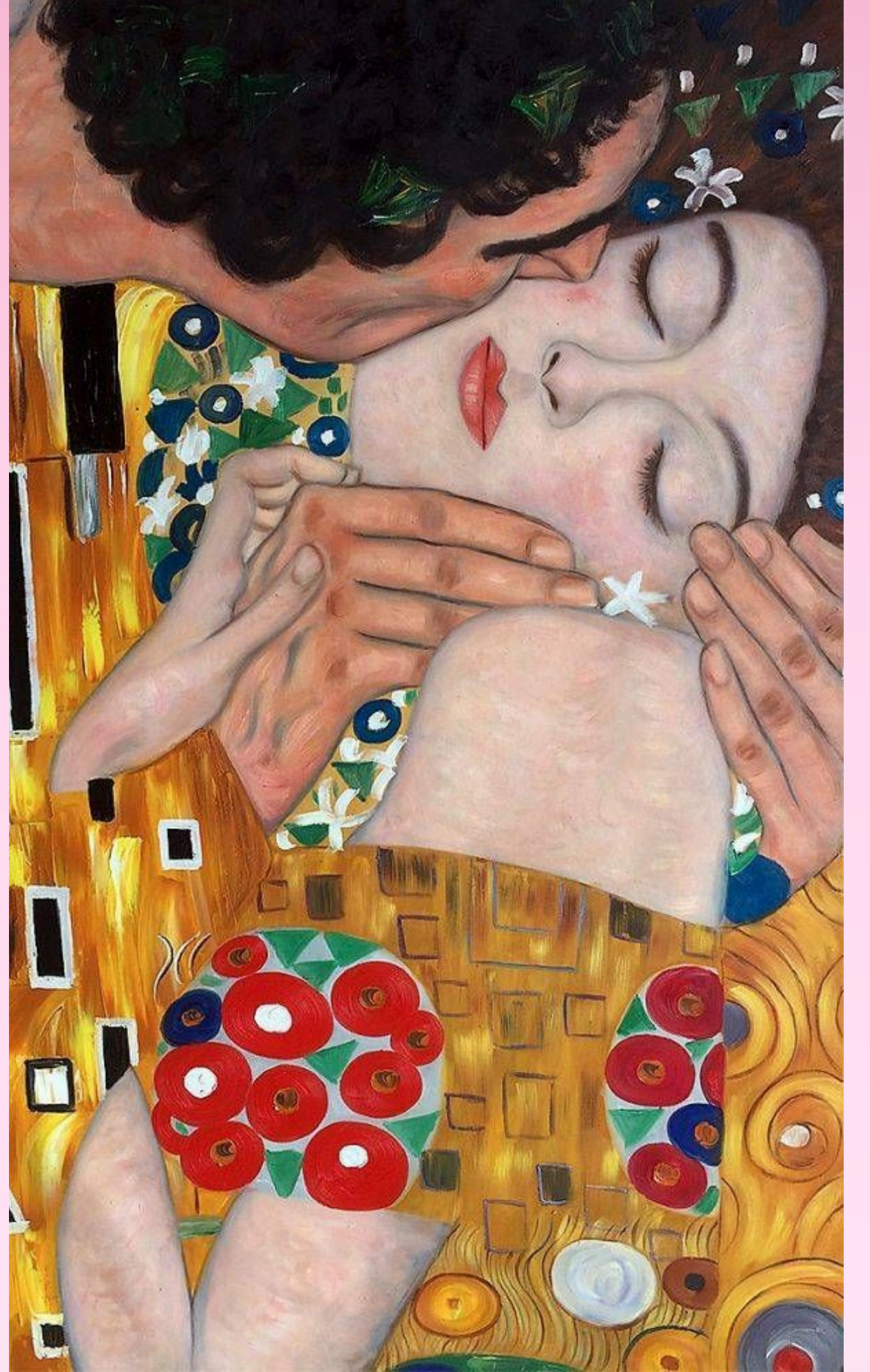
Aşk, insanlık tarihinin en karmaşık ve derin duygularından biridir. Gustav Klimt'in "The Kiss" adlı tablosu da bu derinliği ve karmaşıklığı resim sanatı aracılığıyla muazzam bir şekilde yansıtır. Avusturyalı simbolist ressam Gustav Klimt, yedi kardeşten ikincisi olarak Baumgarten'de doğar ve aileden de gelen sanatçı ruhuyla küçük yaşlardan beri sanata ilgi duyması, onun eserlerinin özgünlüğünü ve derinliğini etkileyen önemli faktörlerden biridir.

"The Kiss" adlı tablosu, Gustav Klimt'in en tanınmış eserlerinden biri olarak bilinir. İlk bakışta, birbirine sarmaşık gibi sarılmış iki aşığın görüntüsüyle karşılaşırız. Bu sarılma sayesinde adeta tek bir bütün olmuşlardır. Bir tür duygusal birleşmeye şahit oluruz. Erkek figürü, beyaz tenli ve kızıl saçlı kadını şehvetle öpmektedir. Kadının huzur içinde olduğu ve gözlerini kapattığı bu an, içsel bir memnuniyet ve güven duygusunu ifade eder. Kimilerine göre bu kadın, Gustav'ın son nefesini verirken bile adını andığı sevgilisi Emilie Flöge'dir.

Tablodaki diğer detaylar da aşkın farklı yönlerini gösterir. İki sevgilinin kafasında rengarenk çiçeklerle süslenmiş taşlar bulunur. Bu çiçekler bize aşkın doğanın bir parçası olduğunu gösterir. Aşkın olduğu yerde bahar vardır, aşk hayata renk ve canlılık getirir. Aynı şekilde, tablonun altın tonları da aşkın değerini ve parlaklığını vurgular. Tablodaki bir diğer dikkat çekici unsur ise altın renklerinin çoğunlukta olmasıdır. Çift, üzerinde geometrik motifler bulunan altın bir battaniyeye sarılmıştır, ve aynı zamanda arka planda altınla kaplanmıştır. Sanki gökyüzünden altın yağıyor gibidir. Gustav'ın altını bu kadar çok kullanmasının ardında belirli nedenler olduğu düşünülür. Gustav, İtalya'ya yaptığı yolculukta Bizans mozaikleri ile karşılaşmış ve Bizans sanatındaki altın kullanımından ilham almıştır. Kimilerine göre Gustav'ın babası altın oymacısıdır ve Gustav küçük yaşlardan beri altına yakın olmuştur. Bir diğer teori ise Gustav'ın bu eseri altın döneminde oluşturduğu için altın rengini kullandığıdır.

Resimdeki kırmızı detaylar aşkın ateşli ve tutkulu doğasını yansıtır. Siyah renk ise aşkın gizemini ve derinliğini yansıtır. Gustav Klimt, sanatında daha çok kadınları kullanmıştır ve kadınları her zaman sevgisinin odağında tutmuştur.

GUSTAV KLIMT

Öpücüük

kaynakça

Derin Bir Analiz

- John Stuart Mill ; Sosyalizm
- Adam Smith ; Ulusların zenginliği
- Emile burns; Marxizm nedir
- Lenin; Bilimsel ve Ütopik Sosyalizm

Fleabag Dizisi

- Amazon prime

Tarih Boyunca Kadınlara Dayatılan Güzellik Standartları

- Bible New Testament
- Jane Bell, Mother Ate

Zamanın Yansımaları: Eriyen Saatler, Salvador Dali

- <https://gulsahmeralozgur.dr.tr/salvador-dali-ile-bellegin-azmine-bir-bakis/>

Güneş Tanrısı Ra

- <https://tr.wikipedia.org>
- George Hart,Mısır Mitleri (2008) - Phoenix yayinevi
- W.Max Müller, Mısır Mitolojisi. Tanrılar, Dinler ve Kozmik Mitler, 1.Baskı , Maya Kitap

İnsanlığını Yitirirken, Osamu Dazai

- <https://www.kameraarkasi.org/yonetmenler/hasankaracadag.html>
- https://tr.wikipedia.org/wiki/Osamu_Dazai
- Osomi Dazai – İnsanlığımı Yitirirken

Oh Mother, Christina Aguilera

- <https://genius.com/Christina-aguilera-oh-mother-lyrics>
-

kaynakça

Kuşlar, Daphne du Maurier

- 10 Haber, “Hitchcock’un favori yazarından Kuşlar:Kana bulanmış gagalar”, erişim: 3 Mayıs 2024, <https://tr.wikipedia.org>
- George Hart,Mısır Mitleri (2008) - Phoenix yayinevi
- W.Max Müller, Mısır Mitolojisi. Tanrılar, Dinler ve Kozmik Mitler, 1.Baskı , Maya Kitap
- Birikim Dergisi, “Kuşlar”,erişim: 5 Mayıs 2024, <https://tr.wikipedia.org>
- George Hart,Mısır Mitleri (2008) - Phoenix yayinevi
- W.Max Müller, Mısır Mitolojisi. Tanrılar, Dinler ve Kozmik Mitler, 1.Baskı , Maya Kitap

The Kiss, Gustav Klimt

- https://tr.m.wikipedia.org/wiki/Gustav_Klimt
 - <https://www.oggusto.com/sanat/sanatci/gustav-klimt-hayati-eserleri-ve-bilinmeyenleri>
 - <https://www.colorbox.com.tr/Gustav-Klimt>
 - <https://www.colorbox.com.tr/Gustav-Klimt>
-

Geocimis

asla ölü

değildir.

William Faulkner